

Els nostres artistes. Mar Serinyà Gou *Soc un arbre que camina*

Daniel Casanovas

Artista plàstica i visual, performer, cantant, doctora en Belles Arts, gestora cultural i un munt de coses més. Fins i tot, actriu en el recent film *Estols* (2023). Alguna de les seves creacions, com *Taula viva* (2021), forma part de la col·lecció nacional d'art contemporani, i ha portat i explorat el seu art arreu de Catalunya, Lituània, Noruega, França, els Estats Units, però sobretot aquí, en el seu territori, l'Empordà i Torroella de Montgrí, on molts l'hem conegut. Un art que enfonsa les seves arrels en l'harmonia, el ritme, l'equilibri, la música i, en especial, la rela-

Mar Serinyà Gou

ció amb la naturalesa. Mentre fem una infusió, xerro amb ella per descobrir millor què fa i discutir sobre ser artista a l'Empordà.

Crec que no podem començar una entrevista a una tarruellenca sense preguntar: de quina casa ets?

Soc del carrer del Riu, de la casa que molta gent gran coneix com a can Donnu, i filla de la Dolors Gou, que sempre havia estat botiguera al carrer d'Ullà. De fet, molta gent em coneix per ser filla seva. I a mi això em fa molt feliç, perquè la meva mare va ser la primera persona a ensenyar-me a estimar el poble i a relacionar-m'hi.

L'art t'ha acompanyat de ben petita? Com comences a interessar-te per l'art?

De sempre, a casa meva hi ha hagut una relació estreta amb l'art. A la meva mare li apassionava molt el món dels colors. També la meva tia materna, que va fer Belles Arts i a casa seva sempre traginava escultures, pintures i materials i, a mi, m'atreia molt aquest món. Jo, als sis anys, ja deia que volia ser artista. Bé, pintora.

Fas Belles Arts a Barcelona? Com és aquesta etapa?

En realitat, jo en un primer moment volia fer disseny de moda, però parlant amb la meva mare, em va convèncer perquè fes Belles Arts i tenir una carrera. En aquell moment, feia un any que havia començat el conservatori de Barcelona i per mi era la meva formació important. Em volia preparar per ser cantant. Recordo que el pas a la ciutat va ser un gran pas. Vaig conèixer molta gent i també vaig tenir un xoc cultural important. Allà no podia ser tan oberta, no podia saludar a tothom, però a la vegada, m'encantava la llibertat de l'anonimat. Al carrer d'Ullà mai podia passar desapercebuda, em coneixia tothom. En canvi, a Barcelona, era una dona anònima i em va donar molta llibertat.

Tot i així, t'acabes doctorant, ni més ni menys, en Belles Arts, amb el treball «L'eurítmia del traç».

Com et deia, jo em preparava principalment per ser cantant i considerava les Belles Arts com un estudi secundari. Però un cop em trec el grau professional de música, va arribar el moment de fer el pas al grau superior i vaig sentir molta pressió per continuar. Tant, que vaig tenir un bloqueig vocal. Per sort, en aquell moment, també coneixia qui seria el tutor del meu doctorat, en Josep Maria Jori, que em va saber canalitzar tot allò que sentia en la música, a les arts visuals.

Tornem a Torroella. Tot i formar-te a Barcelona, sempre t'has inclinat per la creació artística lluny de les ciutats. Aquí a Torroella, a l'Art Gavarres, a la Garrotxa, a l'Escala, Madremanya, l'Alzina, la vall de Santa Creu... Llocs on has fet diverses residències i exposicions. Són llocs on hi ha un gran contacte amb el camp, la naturalesa. El teu art està molt relacionat amb el contacte amb allò primari, amb la naturalesa, amb els seus ritmes...

Per mi és essencial estar en contacte amb la naturalesa. No m'inspira gaire l'asfalt de les ciutats, la veritat. Ja he fet coses en ciutats, però prefereixo trepitjar terra i després mostrar-ho en espais urbans, si cal. Per mi la natura és la meva principal font d'inspiració. El meu espai creatiu, on em trobo a mi mateixa i la creació.

Haver-te criat a Torroella, en un poble tan proper a muntanyes, boscos i conreus, creus que hi té a veure?

Totalment. I més, a la casa on m'he criat. Tenir un espai on expressar-me ha sigut essencial. És cert que a la ciutat em vaig sentir molt lliure i vaig aprendre molt, però tornar a Torroella va ser l'oportunitat per reconnectar amb l'entorn, la naturalesa, bàsic per al meu treball posterior.

Creus que és diferent crear des del poble -la perifèria- o fer-ho en una gran ciutat? Quins avantatges i quins inconvenients t'has trobat? Creus que és important reivindicar la creació a l'Empordà?

Per mi, una és d'on és. M'he criat a l'Empordà i aquest és el territori que entenc més, malgrat pugui ser en altres contextos on també em puc sentir com a casa i còmoda. L'Empordà és casa i és on millor m'expresso i puc transmetre el que sento sense problemes. Crec que per a la gent d'aquí és important que parli des del nostre territori, que ho expressi, perquè el nostre territori té molt a dir.

Sovint creiem que la vida artística és una vida contemplativa, més relaxada... Es compleix el mite? Quin és el teu dia a dia? Les teves setmanes, els teus mesos?

Mare meva, si t'expliqués el meu dia a dia! Per mi és normal, però estic segura que moltes persones es tornarien boges si visquessin com ho faig jo. Cada dia és diferent. Mai sé què passarà i em passo el

dia treballant. Fer d'artista és dedicar el vuitanta per cent del meu treball a la gestió: buscar projectes, correus, xarxes socials, comptabilitat, redacció de projectes, subvencions, anar amunt i avall amb el cotxe, reunions... Queda poc temps per a la feina més creativa, més pròpiament artística. Per això, les residències artístiques em van molt bé, perquè surto del meu ambient habitual i amb concentro cent per cent en la creació. Un moment en què retorno al meu ritme més natural. És quan puc crear les peces. Vaja, és quan em sento jo en essència, sense estar pendent de les mil i una coses que faig en el dia a dia. Ja m'agradaria viure sempre en aquest mode creatiu.

Jo sempre et dic, encara que tu discrepes, que fas un art molt polític. Molt disruptiu, perquè mostres a l'espectador com els ritmes interns i naturals estan molt allunyats als ritmes que imposa el capitalisme i la nostra societat moderna. L'art t'ha servit per posicionar-te en aquest món? Creus que obliga la resta a posicionar-se?

Per mi, l'art no em deixa escapatòria. M'ha tocat això. Si vull que allò que creo vibri, m'obliga a posicionar-me de veritat. I compte, de vegades és molt incòmode. Et puc assegurar que, de vegades, no és un camí gens fàcil, però vaja, quin camí ho és. Si vols ser qui ets, et toca treballar molt. I crec que intentar ser qui ets pot ser un gran posicionament polític. Si tots féssim aquest exercici, crec que no necessitaríem allò que sovint s'entén com a política.

I parlant de gestió. Vas estar molts anys portant la sala d'art contemporani del Museu de la Mediterrània i has sigut una de les cares del primer cicle de Lúcid, i després del cicle Lúcidas. Una feina per la qual molta gent et reconeix a Torroella. Què ha significat i com ho valores.

En un àmbit més general, la gestió cultural m'ha ensenyat molt a fer d'intermediària entre artista i institució. A veure i escoltar les necessitats de l'artista i de la institució, que sovint no són les mateixes. Per mi, ha estat important que es reconegui la feina que fem els artistes i que es valori, no només amb l'anomenada visibilitat, sinó també econòmicament. Els artistes també mengem. Crec que, de vegades, costa d'entendre que és una feina que porta moltíssimes hores, per tot allò que et deia abans. Ens agrada fer-ho, és clar, però alhora no és gratis i les artistes hem de viure com la resta de persones. Per això, he batallat molt perquè els artistes amb qui he treballat cobressin.

Particularment, treballar amb el Museu de la Mediterrània em va ajudar molt a créixer com a professional i els cicles de Lúcid, i Lúcidés després, m'han permès gaudir de la relació amb els artistes i a conèixer artistes meravelloses que tenim tan a prop de casa i poder-los mostrar i compartir.

Tornem a la música. La teva altra gran faceta, com ens deies. Últimament, has recuperat la veu en les teves accions artístiques?

La música m'ha acompanyat des de petita. Tot i així, reconec que no escolto mai música, ja que prefereixo el silenci. Però sí que m'agrada molt fer música. M'agrada sentir-me música. Vaig començar piano amb en Ramon, després vaig estar amb en Josep Pujol i vaig continuar a l'Escola de Música, on vaig començar cant amb en Joaquim de la Cuesta. Amb ell, vaig començar a cantar com a solista. Després vaig entrar al conservatori de Girona, amb l'especialitat de veu, i vaig acabar al conservatori de Barcelona, amb l'especialitat de veu.

Durant aquests anys de formació, gràcies a Joventuts Musicals de Torroella, vaig poder fer diferents cursos de música antiga, de cant a París, Niça, Barcelona, Benidorm... Va ser un aprenentatge brutal. Treballar al Festival de Música durant deu anys em va permetre veure molta música de primer nivell.

La música, concretament el cant, m'ha donat molt i, alhora, ha sigut un camí molt i molt complicat per mi. Actualment, després de molts anys d'explorar el món de les arts visuals i menys el món musical, vaig decidir tornar a anar a classes de cant amb Jordi Homs per retrobar l'alegria del cant, i m'ha ajudat a tornar a gaudir de ser cantant i retrobar la meua veu. Una veu que es mou entre la lírica i l'acció *performàtica*, que espero que aviat podreu descobrir.

I voldria acabar aquesta entrevista agraïnt al meu pare i la meua mare per permetre'm ser qui soc, en Sergi Gómez per haver-me acompanyat en aquest camí i tota aquella gent que he anat trobant durant aquest temps que han confiat en mi, perquè sense ells tot això no hauria sigut possible.

Eurítmia 4. Blau. Mar Serinyà Gou. Barcelona. 2010.

Apinyada. Mar Serinyà Gou. Foto Sergi Gómez. Torroella de Montgrí. 2016.

Dins i fora de la línia per deixar-se ser. Obrint la Línia. Mar Serinyà Gou. Foto Sergi Gómez. Arbar_Centre d'Art i Cultura. La Vall de Santa Creu. 2018.

Dins i fora de la línia per deixar-se ser. Alè. Mar Serinyà Gou. Arbar_Centre d'Art i Cultura. La Vall de Santa Creu. 2019.

Recuperació_malaltia. Mar Serinyà Gou. Foto Sergi Gómez. Col·lectiu Buit. La Pletera.2018.

Traçant els rius de Girona. Riu Ter. Mar Serinyà Gou. Foto Sergi Gomez. Bòlit_Centre d'Art Contemporani. Girona. 2014

Traçant els rius de Girona. Riu Galligants. Mar Serinyà Gou. Foto Sergi Gomez. Bòlit_Centre d'Art Contemporani. Girona. 2014.